Сицілія. Етна. Душа як в гіпнозі.
І море, і скелі, і тиша терас.
Дон Піппо Лірозі, ми завжди в дорозі.
Я вперше Вас бачу. Я згадую Вас.

Ми десь розминулись. Мабуть, в Сарагосі.
А може, колись Ви були й на Русі.
Дон Піппо Лірозі, я згадую й досі
троянду і шпагу у Вашій руці.

Цей дзвін цього слова — не Ваша терцина?
Цей лицар в пустелі — не Ви вдалині?
Цей шрам на щоці — чи не меч сарацина?
Ця ніжність в очах — чи не сум по мені?

Дон Піппо Лірозі, чи є у нас тіні?
Ви грек чи іспанець? Ім'я мандрівне.
А може, Ви — простір, і крилами піній
Ви хочете море обняти й мене?

Прощайте, я їду, ми знову в дорозі.
Добра Вам і тиші священних дібров!
Якби ж тільки знати, дон Піппо Лірозі,
в якому столітті ми стрінемся знов?!